

«Ο Ελέφανς»

Η γλώσσα των ανακοινώσεων μεταξύ των επιχορηγούμενων θεατρικών σχημάτων και του ΘΟΚ έχει σκληρήνει. Τα θέατρα μιλούν για θάνατο, στον οποίο είναι καταδικασμένα από το σχέδιο επιχορήγησης, και διαφέρουν μόνο στα επίθετα, αν δηλαδή ο θάνατος θα είναι αργός ή ξαφνικός. Η άλλη πλευρά καταγγέλλει απειλές για τη ζωή και τη σωματική ακεραιότητα των ιθυνόντων της «Θυμέλης». Κι όμως οι πιο σκληροί του παιχνιδιού είμαστε εμείς, οι θεατές. Ως λήπτες του τελικού αποτελέσματος, δεν μετέχουμε στις δυσκολίες των μεν και στις ευθύνες των δε. Το μόνο που θέλουμε, είναι να μην συρρικνώνεται η ροή των θεατρικών ποταμών και ρυακιών, ως προς την ποσότητα και ως προς την ποιότητα. Γι' αυτό η κάθε καλή παραγωγή οποιουδήποτε θεατρικού σχήματος έχει ένα επιπρόσθετο μήνυμα : «Η ροή συνεχίζεται».

Θεωρώ τον «Ελέφанта» του Κώστα Μποσταντζόγλου σωστή ρεπερτοριακή επιλογή του Θεάτρου Σκάλα. Το γλωσσικό χιούμορ του κειμένου είναι μια καθαρά θεατρική αξία. Είναι ένα έργο που θα πέθαινε στη μετάφραση. Οι χαρακτήρες πλάθονται από τη γλωσσική ύλη, οι ηθοποιοί έχουν από πού να πιαστούν, και το κοινό, ακόμα κι αν έλειπαν όλα τα άλλα, έχει τι να παρακολουθήσει, σε τι να αντιδράσει, τι να συγκρατήσει. Όμως η γλώσσα δεν έχει ως μοναδικό της λειτουργικό ρόλο την υποκριτική «απασχόληση» των ηθοποιών και τη διασκέδαση των θεατών. Η γλώσσα του Μποσταντζόγλου αντανακλά την ιδιάζουσα κοσμοαντίληψη των προσώπων του έργου, εκφράζει την αυτοεικόνα του καθενός μέσα στον κόσμο, αποδίδει τις οικογενειακές και κοινωνικές σχέσεις.

Ο Μποσταντζόγλου χρησιμοποιεί τη γλώσσα μ' ένα ακόμα τρόπο που εξυπηρετεί τον σκοπό της σύγχυσης, σχεδόν παραπλάνησης του θεατή. Τον έλκει με το γλωσσικό χιούμορ, έτσι ώστε να μην υποψια-

ΘΕΑΤΡΟ
ΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

στεί πως η κωμωδία αρχίζει σταδιακά να μαυρίζει όλο και περισσότερο και η τραγική λύση πλησιάζει. Η ποιότητα του επιλεγμένου έργου δεν δίνει πλήρη εξασφάλιση της επιτυχίας μιας παράστασης. Το υλικό πρέπει να είναι στα μέτρα του θιάσου. «Ο Ελέφας» έδωσε στο Σκάλα τον συνδυασμό των δύο κριτηρίων. Ο σκηνοθέτης Ανδρέας Μελέκης διείδε αυτή τη συγκυρία. Υπολόγισε τις δυνάμεις της ομάδας βλέποντας ότι οι ρόλοι του Μήτσου, του Τάσου και της Βούλας θα μπορούν να ενσαρκωθούν επιτυχώς από τον ίδιο, τον Σοφοκλή Κασκαούνια και την Παρασκευή Αναστασίου. Όπερ και έγινε. Όμως για μένα αυτή η παραγωγή θα παραμείνει σημαδεμένη με την απόδοση την ερμηνεία της Μόνικας Μελέκη. Ο ρόλος της Γωγώς άξιζε να επενδυθούν όλες οι δυνάμεις της ηθοποιού. Και παρόλο που η Μόνικα Μελέκη δεν στερήθηκε ρόλων στη ρεπερτοριακή πορεία του Σκάλα, θεωρώ ότι στον «Ελέφαντα» είχε τις εξής ευκαιρίες: να ανταποκριθεί σε μια ιδιαίτερη γλωσσική πρόκληση, να έχει τη δυνατότητα να ακολουθήσει την ανατρεπτική εξέλιξη του χαρακτήρα και να οδηγήσει το ανυποψίστο κοινό προς το ξάφνιασμα. Αλλά το μεγαλύτερο επίτευγμα της ηθοποιού ήταν ο τελευταίος μονόλογος της ηρωίδας της, που αν δεν αποδιδόταν όπως αποδόθηκε, θα μπορούσε να φανεί περιττός και να βαρύνει την παράσταση. Η Μόνικα Μελέκη σήκωσε το τέλος ψηλά.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ